

במהלך הראיון,

פאיז (קטין פליטים אפגני ללא ליווי חדש) ציין כי לעתים קרובות יש לו בעיות ריכוז בבית הספר עקב מחשבות פולשניות (סימפטום פוסט טראומה):

"המחשבות האלה פשוט מגיעות אוטומטית, אני לא יכול לשלוט בהן. הם פשוט באים אוטומטית, מרגישים עצובים. אני לא יכול לדבר, אני לא יכול לכתוב, אני פשוט יושב שם. אני יושב בכיתה או שאני מצייר כשאני מרגיש עצוב, פשוט מצייר על השולחן, על נייר וכדומה."

לדברי פאיז, ביצוע משימות בכיתה, במיוחד אלה שכללו קריאה, היה לעתים קרובות קשה, מכיוון שהוא לא יכול היה להתרכז יותר מחמש עד שש דקות. כשהוא מרגיש חסר מנוחה, הוא עזב לעתים קרובות את הכיתה.

פאיז סיפר שחלק ממוריו גילו הבנה, אם כי לא נראה שכולם מבינים את הבעיות איתן הוא נאבק.

אחד המורים שלו הזכיר לו 'כל יום' באומרו לו: "בוא לבית הספר ולמד קשה, החינוך שלך בחינם בנורבגיה. אם אתה רוצה לישון ולהירגע כאן, רבים אחרים יכולים לתפוס את מקומך". (פסטור, 2015)